

nüüd wiimses otsas August Hermann
Wranke wäimehhe jures ennast monne aia
walmistamas olnud. Se olli kulus mees,
kelle jures ta olnud. Siis sündis jut jut-
tust ja kõnne kõnne, et aeg löbbusaste eddasi
joudis kunni nooremehhe issa ukse ees seisid.
Kirriko õppetaja maiast tullid keik sure rõmo
fissaga nooremehhe wasto tedda terretama.
Siis läksid õppetaja maiasse, nored naeste-
rahwas palluti ka sisse. Kui terretamised
löpsid, panni õppetaja käed risti, laulis: „Oh
wõtkem Jummalat,“ keik teised järrele. Kui
laul lõppend, ütles Mina nooremehhe kohta:
Kui illus heäl teil! sesuggust illusat heält
polle ma mitte weel kuulnud! olge ni head,
laulge mulle ka sedda ja sedda kenna laulo,
mis Wranke wäimees teinud.“

„Heamelega!“ ütles noormees. Ta lau-
lis üksipäini sedda laulo: „Mo südda olle
rahhul“, ja ei teadnud arwata, et püssut aia
pärast seistsammast laulust temmale keik kin-
nitus ja ello õn tulli.

Mina filmi tulli wessi, kui ta olli lõppe-

tand. — Pärast satis noormees mollemad
naesterahwad moisa, kust nad wälja olli tul-
nud.

Nore mehhe Pea käis ümber — wist
Mina preili olli ta mele jänud. Eks abbi-
ello olle ka Jummalast seätud. Agga et nore-
mehhel pühhapäwa wasto ennast walmista-
da olli ja et Mina preili hopis suremat sug-
gu olli, läksid nisuggused mõtted warssi om-
ma teed.

Agga Gundling omma tutwa peäliffuga
olli ennast ka walmistanud, noort meest koh-
he pühhapäwa õhto wäggiwaldsel kombel
arrawia.

Pühhapäaw tulli kätte. Noormees, kes
monda korda Wranke ja temma kuulsa wäi-
mehhe asemel jo jutlust olli teinud, olli ka
siin mees, et iggaühhel hea meel olli, nisug-
gust õppetajat sada. Temma wanna issal olli
wessi filmis kui tedda omma kohha pärriaks
terretas. Se olli ses maias suur rõmo päaw.

Õhto, ja sedda möda ka unne aeg ollid
kätte jõudnud, — walli tuul wäljas ja kau-